

Doc. Vlastislav Matoušek, Ph.D. Jagellonská 21, 130 00 Praha 3, CZ

Tel: +420 222 723219, Mb: +420 732 272217

E-mail: vlastislav@gmail.com matousek@shakuhachi.cz

<http://www.shakuhachi.cz>

Office: Institute of Musicology, Charles University in Prague, Faculty of Arts,
CZ-11638 Praha 1, nám. J. Palacha 2

Tel.: +420 221 619224 Fax: +420 221 619386

E-mail: vlastislav@gmail.com

<http://www.musica.cz/skladatele/matousek-vlastislav.html>

Oponentský posudek bakalářské práce

DÁ SE NAHRÁT INDIE?

Proces nahrávání indie kapely z etnomuzikologického hlediska

Pavel Kraus, FHS UK v Praze

Předložená práce evidentně přesahuje běžný rozsah i kvalitu bakalářských prací a je nepochybně výsledkem velice kompetentního přístupu k tématu, výjimečných schopností kvalifikované sebereflexe i metodického zkoumání v „terénu“. Je také dokladem nejen účtyhodného vynaloženého úsilí, ale i v této fázi studia nezvykle vyzrálé odborné invence a erudice.

V kapitole Úvod autor zdařile formuluje a vymezuje velice specifické téma své práce, jehož takto zasvěcenou reflexi umožňuje právě jen značně výjimečná osobní zkušenost praktického hudebníka daného žánru. V závěru úvodu, v podkapitole Postup práce, nechybí zdůvodnění uplatněného kulturně-antropologického východiska bádání, výzkumné strategie, techniky sběru dat a metodiky jejich analyzování, včetně klíčové role studie konkrétního nahrávacího procesu vlastní skupiny Disquiet.

Jako etnomusikolog, ale zároveň i praktický hudebník, dokonce shodou okolností se zkušenostmi baskytaristy z ekvivalentního „nezávislého“ prostředí českého „undergroundu“ za totality (včetně nahrávání tehdy nevyhnutelně samizdatových nahrávek!), pochopitelně oceňují již samotnou tematiku předložené práce (která v našem prostředí zatím nebyla, pokud je mi známo, podrobněji zkoumána) a přiznávám, že ve mně vzbudila nefalšované nadšení. Vysoce hodnotím uspořádání práce, které vykazuje nápaditou koncepčnost a mimořádnou logiku v řazení jednotlivých částí, kapitol, myšlenek a sledu informací. To demonstruje již samo základní členění práce do dvou částí:

V první z nich, převážně obecně-teoretické (po Úvodu, kapitoly 2. Metodologie, 3. Definice indie a 4. Nahrávání) autor systematicky postupně osvětluje metodologická východiska zvolené výzkumné strategie, problematiku hodnocení i etické roviny výzkumu. Na základě cizojazyčných definic zdařile vymezuje domácí zvláštnosti fenoménu „nezávislosti“ a podtrhuje klíčový význam např. principu DIY - „Do It Yourself“, nebo důležitost postoje chápat „indie“ jako étos. Po vytříbené retrospekci historie nahrávání pak první část práce uzavírá vymezení zvláštních aspektů nahrávání „nezávislých“ hudebních projektů.

V druhé, především analytické části (kapitola 5. Charakteristika skupiny Disquiet, 6. Terénní výzkum a 7. Shrnutí), autor logicky řadí postupně důležité informace o kapele a jejich členech, včetně jejich hudebních kořenů a preferencí. Dále podrobně dokumentuje významné okolnosti vlastního terénního výzkumu, od nahrávacích prostor, použité techniky, specifických zvláštností nahrávání jednotlivých nástrojů, včetně těch virtuálních, až po zásadní důležitost postprodukce pro definitivní vyznění konečné nahrávky. Obzvláště zajímavě vyznívají na příslušných místech výmluvné citace z rozhovorů, vedených autorem s ostatními členy skupiny, jako doplňující další rovina terénního výzkumu. Kapitola 7. Shrnutí, přináší takřka excelentní resumé výzkumem zjištěných skutečností v porovnání s výchozími definicemi indie principů kodifikovaných v literatuře (Fonarow, Wendy, „Empire of Dirt: The Aesthetics and Rituals of British Indie Music“). Tuto komparativní rovinu kapitoly já osobně považuji v předložené práci za nejpřínosnější. Závěr (kapitola 8.) pak velice funkčně stručně sumarizuje předchozí obecné i konkrétní souvislosti zkoumaných a objasňovaných jevů.

Zbývá jen dodat, že se jedná o vzorně vypracovanou práci, takřka bez formálních chyb, včetně překlepů(!), kterých je skutečně zanedbatelné množství (a uvádím je spíše pro samotného autora, kdyby chtěl v budoucnu svůj text ještě náležitě „doleštit“) – např. str. 4, 1.2, ř.2 a 3 by bylo lépe místo „z práci Allana Merriam“ a „citovat Thomas Turina“ použít tvary „Allana Merriama“ a „Thomase Turina“, spojení „zvukový inženýr“, např. na str. 6, 4.ř., zní poněkud nečesky, naším ekvivalentem by bylo spíše spojení zvukový režisér, několikrát se vrací použití slovesa být jako „jsem“ místo v množném čísle správného „jsme“ – např. na str. 25, 5.1, 8.ř., na str. 27, ř.5, ř.17, ř.21 etc., na str. 28, 10.ř. od spodu, místo „studium“ má být „studia“, v přepise rozhovoru na str.42, ř.17 je „... který bysme mi neslyšeli...“, místo „my“, na str. 54, 13.ř. od spodu „...čeho jsme a nejsem schopný.“ etc...

Odborný jazyk je vytříbený, myšlenky jasně formulované do přehledných vět, citace a odkazy, slovníček vybraných pojmů, bibliografii, „webgrafii“, odkazy na diskografii realizovaných písní, podrobné tabulky projektových souborů nahrávek i obrazové přílohy nelze než pochválit.

Kdybych za sebe měl doporučit cosi k doplnění, přimlouval bych se za abstrakt v angličtině (ca 1xA4) pro případné cizokrajné zájemce o takto exklusivní téma.

Práce je sympatickým a cenným pokusem badatelsky proniknout do obecné podstaty fenoménu „nezávislosti“ v hudbě a vymezit specifičnost její české varianty. Mohla by se stát vynikajícím východiskem pro další rozšířené zkoumání domácí „nezávislé“ hudební scény, která je, dle mého názoru, jedním z velice důležitých protipólů naší zoufale bezduché, většinou medií přesto nekriticky protežované, „pap mžury“ (jak ji výstižně nazývá publicista Jiří Černý).

Závěrem bych rád zdůraznil, že samozřejmě považuji práci jednoznačně za zdařilou a mimořádně přínosnou, respektující do detailu i veškeré formální náležitosti, svým rozsahem jisto-jistě překračující standardní bakalářské výstupy, napsanou výjimečně vytříbeným odborným jazykem, navíc skutečně čtivě. V každém případě **doporučuji** práci k obhajobě a navrhuji ohodnotit ji **výborně**.

Doc.Mgr. Vlastislav Matoušek, Ph.D.
ÚHV FF UK a KTDH HAMU v Praze, 5.9.2011